

(Báo Giáo dục & Thời đại số 190 ngày 10.8.2015)

Ngày...

Giữa mình tôi và tiếng nói nghe quen quen qua điện thoại: "Cô ơi! Em nhớ cô, thèm nghe lời giảng trên màn hình của cô mà chỉ sợ sợ se lạnh, thèm giảng ngâm thơ của cô và cả cái giảng *chưa*

hi cô nhận vai giảng

và *nhật*

mà bỏ o "

Điêu, giảng i thơ mà điêu

". Cô ơi! Em vẫn muốn nói lời cảm ơn cô - giảng i thơ p l a cho em..."

Ôi cô bé, em làm cô nh...Chia tay mình đi về Tây Nguyên sau hơn mười năm gánh gùi con cháu đến với các em, có những *cái nhìn, cái gió* và cả những *nhìn nh* đúng là tôi không thể nào quên cho đến tận hôm nay. Khi niềm, tình yêu cứ đọng đọng mãi khi ai đó khẽ chạm vào...

Cô bé cũng làm tôi nhớ ba, không biết hôm nay ba thế nào rồi. Mình Trung đây này nắng nóng, bình cũ tái phát, ba nằm viện mấy hôm rồi mà cách xa xôi con cháu vẫn đi c. Bàn chân ba có thủng tê nh c khi trái gió trái trời? Còn họ chỉ sợ có còn hành hạ ba nữa hay không? Muốn chửi và bên ba mà năm học của th c s khép lại rồi và nghĩ giáo chúng con...Hơn tám mươi tuổi rồi, so với những người già thì ba còn mình mình bao nhiêu là chuyện. Ba vẫn còn rắn dẻ và con cháu mỗi ngày, vẫn đêm đêm nghe radio rồi bình luận chuyện đó đây. Vậy mà đã có lúc con nhớ ra rằng: ba bắt đầu có sự nh m l n khi người già. Đã hơn ba l n ba th c m c với con: *con đây môn gì? , học đi học mà ch d y m t môn Văn thôi à? T v y à..* L n đ u tiên nghe ba bản thảo, con tìm cách lí giải cho ba hiểu. L n hai rồi l n ba, con biết...ba đã bắt đầu...

Ngày này, con còn nhớ những trang văn đầu tiên con viết, ba là người chỉ nh s a, u n

nên tôi nghĩ. Con lớn lên mang theo tình yêu vẫn hèn và con nhớn ra rưng: ba là người đầu tiên tập làm cha cho con. Con bắt đầu người người được nhìn ngắm trang vẫn có thể có được cái tình sách gia đình. Con nâng niu tình quyên truy tìm tranh mà anh con mua tình. Hàng đêm, con háo hức chờ nghe những câu chuyện lịch sử những mình tôi kể chuyện... Con tập làm thơ và hèn hèn khỏe với chị gái khi chị đang bận rộn chuẩn bị bữa cơm chiều. Chị với vẫy vẫy tay còn con thì móm c... Và con nhớ nhất móm tôi vào năm hèn lập Bn, cô giáo ra đầu vẫn "Hãy tập viết bán cơm hàng phố tác xã em".

Con làm xong và chép lên móm bạn nghĩ mà ba chuẩn bị sẵn khi con vào lập M. Cũng ngày quẩn quẩn với ruồng vùn, ba chị dậy con vào móm tôi. Có các anh chị những con vùn thích được ba bày dạy cách hèn vẫn. Đón giở vì ba giở ng đở hiều vô cùng. Ba không cầm tay con móm tôi con viết vì ba bận bàn tay ba thô ráp lóm, dờ làm con đau. Có thể bây giờ con đã quên bao nhiêu vẫn ba giở ng. Những đi trển cuồn đở này có lẽ con quên những quên cái kết bài mà ba góp ý cho con khi viết với viết bán cơm hàng phố tác xã "

Em rất yêu quý chị bán cơm hàng phố tác xã em bận chị luôn đi đi cồng, gồng gối với bà con và đở cồng lúc nào cũng cần, đo, đong, đở m đở y đở ...". Cũng cùng cồng vì "vẫn ba chị quá". Ba cũng cồng " dân nhà nông mình chị cồng đở u đở nhớt con à, đi mua thơ cồng phố cồng hàng mà không đở cồng cần, đo, đong, đở m đở y đở thì đi nghỉ phố lóm ". Cái thơ mà người ta hay bận " *Thơ kho to hèn thơ trồn ng* " y mà!

Ngày...

Con yêu móm nh vùn nhà , yêu con gà qua ngõ, yêu bận tre giở ng những cồng a hèn, yêu con ghé móm chào đở còn cồng trong màu móm, yêu những khúc ca dao sâu lóm trồn tình... Con lóm đở theo ba tình con đở ng sồng đá lô nhở đở nghe ba kể chuyện. Con thóc móm vì sao ba dậy con y nhớt thóc con vùn. Móm cồng: vì ba con trồn cồng đây tình là thóc giáo đở bình dân hèn vùn. Rồi sau này con cái đong, đở u kiển khó khăn nên ba không đi hèn tìm đở chính thóc vùn nghề đở y hèn. Thì ra vùn y. Và con tập hào vùn ba - người tập làm cha cho con.

Ngày...

Vùn chiển xa đở p cũ kĩ y mà cồng móm lóm con đi thi hèn sinh giở tôi cồng móm đở n cồng hai, ba vùn chị con đi. Khi bận bè thành phố có người sang trồn ng trên chiển xe gồng máy, con vùn cùng ba riu rít trên chiển xe cồng cồng ch đở n sồng! Rồi tôi quên lên tình, con hèn trồn ng chuyên, con biết ba vui lóm. Con chóc thóc sồng sồng nhớt bao bận bè khác những con biết ba tập hào vùn con. Ba không còn đở y con hèn những trang sách nóm những trang đở ba cồng đở n cồng nhớt cho con.

Ngày

Con là một sinh viên khoa Văn... Bao lâu lo ngày đi thực tập. Ba lòng lo nâng cấp thêm bàn ghế ngày xưa bằng cách thêm hai cái chân cao lên để con tập gõ ng trống khi đi n l p. Thời gian của con là phía góc vườn yên tĩnh dưới bóng cây khế đã già. Có lần, con đang say sưa tập gõ ng... Quay lại... ba cười, chỉ c cày đi ng còn ch a k p buồn vai. Ba bảo o "Con phải gõ ng và mình hỏi a sao cho hỏi c sinh d h u thì mới hay đi c con à". Thì ra ba mới đi làm v. Tâm lòng thầy r ng r ng hạnh phúc - ba vẫn là người lòng lo tập l a cho con.

Ngày...

Khi con là cô giáo, mới đi vẫn của con đã có sự quy n hòa ki n th c th y cô, cuộc đời và của người ba mà lòng con hạnh yêu kính. Ba ơi! Đúng là con chỉ d y một môn Văn nhưng con vẫn đã và đang tr n v n v i ng . Và sự nh ba - hôm nay, con làm người thợ p l a...Ba ơi!

Hoàng Thầy

GV Trường THPT Duy Tân, Tam Kỳ, Tỉnh Quảng Nam